

ფებერვალსა :თ:

**ჩამებაჲ წმიდისა წლათანგელჴსი,
შამასკელ ჰათალიპოზისა, კეთილად-მკლისა მოღუაწისაჲ ***

ამსა სვეეროს მეფისასა, ქალაქ-
სა შამასკისასა, დადგა ბრძანე-
ბად უშჯულომან მან და აღავსო
ყოველითურთ სიბოროტისა სიტყვთა
მრისხანჴს, რამეთუ ესუა მას მეგობარი ერთ-
გული, რომელსა ერქუა **ჰომსი**, და იყვნეს იგი-
ნი ვითარცა მგელნი, რომელნი ჭამენ ჯორცსა
საცხოვართასა უწყალოდ. შა რბიოდა **ჰომ-
სი** ყოველთა ადგილთა, რადთა აღაშფოთნეს
სკლესიანი ღრისტჴსნი და შვილნი მისნი შეჴ-
რინეს შეგინებულსა საჭმელსა, რადთა უზორ-
ვიდენ ეშმაკთა, წარმწყმედელთა კაცთა ნა-
თესავისათა. შაშინ ღრისტჴანენი განიბნინეს,
რადთა არა შეუდგენ სიცრუესა უღმრთოთა-
სა, არამედ რადთა მოსწყდენ სარწმუნოები-
სათჴს ღრისტჴს იმრთისა ჭეშმარიტისა, და
დაუტევენ მათ სახელნი წარმავალნი, რადთა
ცხოვრებაჲ საუკუნოდ დაიმკდრონ იმრთისა
მიერ. შა ფრიადი ღონე ყვეს და დაითმინეს
ჭირი სვეეროზ მეფისაგან.

II. შაშინ გამოჩნდა კაცი ვინმე ქალაქსა
შამასკეს, რომელსა ერქუა **წგათანგელე**. სე
იყო ნათესავისაგან **ჰურიათასა**, შვილთაგან
სენიამენისთა, და ტომი წმიდისა **სავლჴ-
სი**, მოციქულისაჲ. შა იყო კაცი ესე კეთი-
ლად-მოღუაწჴს, და იქმოდა ქველის საქმესა.
წმან დასთესა სიტყუად ჭეშმარიტი და მო-
იპო მჭელეული, იფქლისაჲ ნაყოფი უბინოდ,
და აოტა ცოდვად და სინანულად მოიზიდვი-
და მრავალთა მართლმადიდებელთა. ღოლო
მტერი ეშმაკი, რომელი მარადის არა დას-
ცხრების ბოროტის-ყოფად მორწმუნეთა მი-
მართ, რადთა დაჴსნეს ღმრთის-მსახურებაჲ,
ასწავა, რომელნი მას ჟამსა მთავარნი იყვნეს,
რადთა ჰგუემდენ ღრისტჴანეთა, რომელნი
ვაჴსენენით კაცნი იგი ღმრთის-მსახურნი.
შაშინ ასწავა უშჯულოსა მას მეგობარსა მე-
ფისასა, ღამით მივიდა მისა და გამოუცხა-
და გულსა მისსა ბოროტნი სიტყუანი, რადთა

10 მოუწოდოს კაცსა მას და ისწავოს სახელი
მისი და განგებაჲ. შა ვითარცა მოვიდა წმი-
დაჲ **წგათანგელჴსი**, ჰრქუა მას: «მოვედ მორ-
ჩილებად სვეეროზ მეფისა, და ნუ განაშორებ
ღრისტჴანეთა გეზისაგან ღმრთოთასა, არამედ
15 მოიყვანენ მწუხრსა ამას, რადთა უზორონ,
და ჭამონ მათ წინაშე ნაგები **სრმიონისი** და
სიოასი და **სერეკლჴსი**, და ნუ იმარხვენ.
სირველად შენ ხოლო უგე, და წარუდგინე
მსხუერპლი რჩეული ღმრთოთა, და უზორე
20 გულკეთილად, რომელნი უკუდავ არიან. შა
ეგე სვეეროს მეფესა, რადთა მოგანიჭოს სა-
ფასჴს ფრიადი».

III. ვითარცა ესმა ესე **წგათანგელეს**, დაი-
ბეჭდა ჯუარი ყოველსა გუამსა მისსა, მიუგო
და ჰრქუა მას ესრჴთ: «გესმაჲ შენ, ყოველი
კაცი ხატი არს იმრთისაჲ, ჰომელი იგი გა-
მოუკულებელ არს და სგი მხოლოდ არს დამ-
ბადებელი ყოველისაჲ?! თქუენ რასა მანვეთ
მე ზორვად ღმრთოთა, რომელთა სული არა
30 უთქს. წრა ჯერ-არს წინანარმეტყუელისაჲ,
რადთამცა წარწყმიდა თჴსი მადლი, და არცა
მონამისაჲ, არამედ რადთა დაიცვეს შჯული
თჴსი წინაშე ყოველთასა. წინანარმეტყუელ-
თა და მოციქულთა იმრთისაგან ისწავეს და
წმიდათა მონამეთა მათგან დაემტკიცნეს.
წრა თუ დააყდუნებს მონყალებასა წესსა,
რამეთუ მე ცოდვილი ვარ. ოკუეთუ არა დაი-
ჯერებ სიტყუასა ჩემსა, არამედ საქმეთა ჩე-
მთაგან ისწავე, ვითარმედ ჩუენ მორწმუნენი
40 ღრისტჴსნი ვართ და სგი არს სასოება ჩუენი
და ძალითა შისითა მკუდართა აღვადგენთ,
და კეთროვანთა განვსწმედთ, და ბრმათა
თუალთა აღუხილავთ, ყრუთა ვასმენთ, ღრე-
კილთა განვმართებთ, ეშმაკთა განვასხამთ
კაცთაგან; ვითარცა თქუა უფალმან ჩუენმან
ესეს ღრისტჴმან: „უკუეთუ იპოოს მტკიცე
სარწმუნოებაჲ თქუენ თანა, არა თუ ესოდენ
ჰქმნეთ, არამედ უფროჲს ამისა“. ონყოდე

* კ. კეკელიძე, ეტიუდები ძვ. ქართული ლიტერატურის ისტორიიდან, VII, თბ., 1961. გვ. 233-247.

მსაჯულო, ჩუენ არა თუ ერთი სასწაული ვქმნეთ, არამედ ფრიადი ღუანლი ვყოთ, და ვჰბრძოდით კაცთა ურწმუნოთა. **ნა** ჩუენ არაოდეს განუტეოთ სარწმუნოებად, ამისთვის აღდგომასა მკუდრეთით მოველით».

IV. **წითარცა** ესმა ესე **ჰომსსა** და მკედართა მისთა, და კრებულსა დიდძალსა ფრიად, რომელნი თანა დახუდეს, ჰრქუეს **სგათანგელეს**: «შენ სთქუ, ვითარმედ აღადგენ მკუდართა. **სწ** ესერა ქალაქსა შინა მომკუდარ არს ჭაბუკი, ძჳ დედაკაცისა ქურივისაჲ, დღეს. **სწ** აღადგინე იგი წინაშე ჩუენსა და გვრწმენეს ჩუენ, ვითარმედ სიტყუად შენი არს ჭეშმარიტი». **შაშინ** მოიღეს ცხედარი, რომელსა ზედა იდვა მკუდარი იგი, ხოლო წმიდამან **სგათანგელე** ილოცა **წრისტჳს** მიმართ და აღადგინა მკუდარი იგი და მისცა დედასა თჳსსა. **წითარცა** იხილა **ჰომსმან** და მკედართა და ყოველთა მოქალაქეთა, ყოველთა ერთობით დაუკრდა, და თვთ მკუდარსა მას, რომელი აცხოვნა, ჰრწმენა იმერთი. **ნა** უკვრდა ესე ყოველთა მთავართა, რომელი ძალი აქუნდა წმიდასა მას. **ნა** მიერთგან ხედვიდეს მას, ვითარცა ანგელოზსა იმრთისასა.

V. **წითარცა** წარწდა ათ ოდეს დღჳ, მოვიდა მეფჳ ქალაქად **ნამასკედ**, რაჲთა ყოს დღესასწაული ღმერთთა მისთაჲ, **ხუჰრადისი** და **შერიხდადისი** და **სთენადისი**. **ნა** ვითარცა წარწდა ხუთი დღჳ, შეკრბეს წინაშე მეფისა წმიდისა **სგათანგელჳსთჳს**, და ჰრქუეს: «უფალო ჩუენო მეფე, არს აქა კაცი **წრისტეანჳს** და ჰრქვან **სგათანგელე**, და რაჲ უკუე ვრქუათ მისთჳს, არა უწყით. **სრს** კაცად ნოდებულნი და საქმჳ მისი უზეშთაჳს კაცთა არს, და რომელი რაჲ ვთქუათ მისთჳს, სამართალ არს. სახელსდებს იმერთსა თჳსსა და ფრიადთა სასწაულთა იქმს წინაშე ჩუენ ყოველთა კაცთასა. **სყო** აქა ჭაბუკი ძჳ ქურივისაჲ და მოკუდა, ხოლო მან ილოცა და აღადგინა წინაშე ჩუენსა, და მწუხარებაჲ მშობელისა მისისაჲ სიხარულად გარდააქცია. **ნა** არა ესე ხოლო ოდენ სასწაული ქმნა, არამედ სხუანი მრავალნი. **წომელნი** განკურნნა მან, ბრმანი ხედვიდეს, ყრუთა ესმოდა, უფერჳნი ვიდოდეს, კეთროვანნი განწმიდნა, ეშმაკეულნი განკურნნა და არიან აქა, რომელთა იხილეს და ესე წამებენ ამას სასწაულსა, რომელი ქმნა».

VI. **წითარცა** ესმა ესე მეფესა, დაუკვრ-

და ფრიად. **ნა** ვითარცა წარწდა ხუთი დღჳ, მაშინ შეიმოსა მეფემან ეშმაკი, ვითარცა სამოსელი, ფრიად განძნდა და აღივსო გულის-წყრომითა და ბრძანა, რაჲთა მოვიდეს წმიდაჲ იგი წინაშე დალიქსა მისსა. **შას** ჟამსა იყო წმიდაჲ იგი ჰასაკითა და ოც და ათისა წლისაჲ, რაჟამს წარდგა წინაშე **სევეროს** მეფისა. **წითარცა** იხილა, ჰრქუა: «შენ ხარა **სგათანგელე**, რომელი ხარ შუენიერ ჰასაკითა, და შენთჳს მაუწყეს მე მთავართა. **სწყის** ჭეშმარიტად სამართალმან ღმერთთამან, არა თუ დუხჭირად ვიხილე პირი შენი. **წუენიერებითა** პირისა შენისაჲთა ფრიად განვიხარე, ოდეს ვიხილე სახჳ შენი. **ნა** აწ კეთილ არს შენდა, დამორჩილებად ჩემდა, რაჲთა განიხარო ჩემ წინაშე; და სარგებელ არს შენდა. **წემძლებელ** ხარ პატივის-ცემად თავსა შენსა და სხუათაცა, უკუეთუ ისმინო და ჰყო ნებაჲ ჩემი. სამართალმან ღმრთისა ჩემისამან, ყოველითა კეთილითა განსძლე ტაბლისა ჩემისაგან. **სწ** უზორე ღმერთთა და ისმინე ჩემი და განმიყავ ორად ცნობაჲ შენი, და რომელი შენი კერძი არს, მას ნუ განუტეობ, არამედ იჰყარ ღმერთიცა შენი შენდა, და აღილე **წრმიონიცა**, და იყვენენ შენდა ორნი ღმერთნი».

წიუგო **სგათანგელე** და ჰრქუა: «წ მეფეო, გულარძნილი სიტყუად მარქუ მე! ვითარ განუტეო ცნობაჲ ჩემი, ვითარ გნებავს გარდაქცევაჲ ჩემი? აწ ვითარ უკუე ვიცვალო გულის-სიტყუად ჩემი და სამართალი არა დავიცევ? და ვითარ ეგე შენ იტყჳ, რაჲთა დაუტევო ცნობაჲ ჩემი და გონებაჲ, და ორსა გონებასა მიბრძანებ შესლვად. **წოლო** მე არა შევიწყნარებ ამას! ვითარცა ვის სტკივინ ასოჲ ერთი და მის თანა ელმინ ყოველთა ასოთა მისთა; უკუეთუ აწ წარვწყმიდო ნახევარი ცნობისა ჩემისაჲ, დაბნელდეს ყოველი გონებაჲ ჩემი. **წითარცა** ვერ შესაძლებელ არს წყაროჲსა თუალსა ერთსა აღმოდინებად ტკბილი და მწარჳ, ეგრჳთვე არა შემიგავს მე, რა წარვწყმიდო ცნობაჲ ჩემი, და ორი სიტყუად არა გამოვიდეს ენისაგან ჩემისა. **წურთხეულ** არს იმერთი ცხოველი, ვითარმედ ეშმაკთა შეგინებულთა არა ვმსახურებ; ესრჳთ კურთხეულ არს იმერთი».

VII. **ნა** ვითარცა წმიდამან დაასრულა სიტყუად თჳსი, განრისხნა მეფჳ **სევეროს**, და ფიცხელი სატანჯველი ურჩუნა მას, რამეთუ განადნო ფისი და ზეთი, რაჲთა ამით წარწყმი-

დოს წმიდა იგი. **ბა** ჰრქუეს წმიდასა მონამესა, რაათა უწინარეს გუემისა წარმოდგეს და უზოროს. **შაშინ** ჰრქუეს ყოველთა: «შესწირე ღმერთთა, რაათა შეგეწინენ შენ, ვითარცა ყოველთა დამბადებელთა, და განთავისუფლდე გუემათაგან». **ჰიუგო** **ნგათანგელე** და ჰრქუა: «არა თუ ღმერთნი თქუენნი დამბადებელნი არიან და არცა განმათავისუფლებელნი, არამედ ეშმაკნი დაბადებულნი და ცეცხლითა დამწვარნი და შეგინებულნი». **შაშინ** განრისხნა მეფე და ჰრქუა მსახურთა თჳსთა: «და არავინ მითხარო მე, ვინ ასწავა ამას ესე ვითარი სიფრთხილჳ?» ჰრქუეს მას მსახურთა მისთა: «არავინ კაცთაგანმან ასწავა მაგას, არამედ უფალმან ჩუენმან **ესე** **ჩრისტე** მან ასწავა მაგას მცნებაჲ კეთილი». **სრქუა** მეფემან: «**ჩრისტი** **ჲე** **შარიამისი** არს, ერთისა დედაკაცისა, და **სოსებისი**, რომელი იგი **ჰურიათა** მოკლეს. **შან** მიჩუენენ მე ადგილი **შისი**, რაათა მოვიპარო გუამი **შისი**!» ჰრქუეს მწედართა მისთა: «ოთხი ზღუდჳ არს გარემოს საფლავსა მისსა, ხოლო **სი** მკუდრეთით აღდგა და ცად აღვიდა. **ბა** ან ვითარ შემძლებელ ხარ, რაათა მოიპარო?» ჰრქუა მეფემან: «მე ვევედრო **სრმიონსა**, რამეთუ ისმენს ჩემსა, და აღვიდეს ცად და გარდამოიყვანოს **სი** და მოსცეს ჴელთა ჩემთა». **სრქუეს** მსახურთა: «დაყუდენ, მეფე, დაყუდენ. **ნრა** არს ღმერთი, რომელი შემძლებელ არს მიახლებად მისსა, რაათამცა შეიპყრა იგი ვინმე, რამეთუ ყოველნი დაბადებულნი მის ქუეშე არიან, არამედ იგი შეიპყრობს ყოველთავე». **სრქუა** მეფემან: «რასა მეტყვო მე სიტყუასა ცუდსა! ან ესერა ვევედრო მე ღამე ყოველ **სრმიონს**, და აღმიყვანოს ცად და გარდამოიყვანოს იგი, რომელსა მე ვეძიებ, და მომცეს ჴელთა ჩემთა». **სრქუეს** მსახურთა: «უნყოდე ესე, **ჰ** მეფე, რამეთუ ესე ვითარსა ამას ჰამბავსა საქმჳ **სეტრე** მოციქულისა და **სგმიონ** მოგვსაჲ აქუს. **ჩა** ჟამს **სგმიონ** მოგვ გრძნებით აღფრინდა ზჳ ჰაერთა, და ვითარცა ილოცა **პეტრე** მოციქულმან, მყის გარდამოვარდა სიმაღლისაგან ქუჳ და შეიმუხრა და მოკუდა. **ნრამედ** ჩუენ გასწავებო, **ჰ** მეფე, ნუ შეხვალ ამას და ესე ვითარსა საქმესა **ჩრისტეს**სა მიმართ, რაათა არა გარდამოვარდე ქუჳ, რამეთუ ძალი მისი უზეშთაჳს არს ყოველთა კაცთასა, და სიბრძნჳ მისი დაადნობს მათა და შეაძრუნებს ქუეყანასა და განლევს ქუა-

თა და მოფხურის მალნართა და წარწყმედს სიკუდილითა კაცთა, მოძულეთა მისთა». **სრქუა** მეფემან მსახურთა: «სამართალმან ყოველთა ღმერთთამან, რომელთა ვხედავ, და **სრმიონს**, ვითარმედ გრძნებაჲ **სალილეველთა** დამკვდრებულ არს გულთა თქუენთა და მის გამო მოიღებო, რაათა განამრავლოთ სიტყუაჲ». **სრქუეს** მსახურთა: «ჩუენ რომელი შეუძლეთ, გითხარო შენ მეფეო. **ბა** ან ჴელმწიფებაჲ გაქუს, ვითარცა გნებავს, ყავ». **სრქუეს** მსახურთა: «ჩუენ რომელი შეუძლეთ, გითხარო შენ მეფეო. **ბა** ან ჴელმწიფებაჲ გაქუს, ვითარცა გნებავს, ყავ».

VIII. **შაშინ** ბრძანა **სევეროს** მეფემან მთავართა თჳსთა თანა, რაათა მიუგდონ ღმერთთა წმიდა იგი. **ბა** მუნქუესვე მოიყვანეს ათორმეტნი ღომნი, და ვითარცა მოვიდეს **სიატრონსა** მას, რომელ არს სახილველი, რაათა მიუტევენს წმიდასა მონამესა. **ბა** მოვიდა მეფე **სევეროზ** კრებულსა თანა დიდძალსა, და წმიდა იგი მათ თანა მოიყვანეს. **ბა** ვითარცა მოიყვანეს, მოიწია კრებული იგი **სიატრონსა** მას, მოუწოდა მეფემან, რომელი იგი ზრდიდა ღმერთთა, უბრძანა მას: «განაძვნენ ღმერთნი ან, და რაათა შეჭამონ მდებარჳ ეგე». **სრქუა** მელომემან: «პირველად მიუგდეთ ეგე და ესრჳთ განვაძვნე იგინი. ქჳშაჲ ვაფრქუო ზედაჲსა-ზედა, რაათა განძნდენ მწარედ». **შაშინ** ბრძანა მეფემან, რაათა აღიღონ და მიუგდონ წმიდა იგი ღმერთთა და განბძარონ მსწრაფლ. **ბა** ვითარცა მიუტევენს ექუსნი ღმერთნი წმიდასა მონამესა, და ვითარცა მიეახლნეს მწეცნი იგი, შეუვრდეს ქუეშე და ღმერთნიდეს ფერჳთა მისთა. **ბა** ვითარცა იხილა მეფემან, ვითარმედ არა ავნეს მწეცთა მათ, ბრძანა, რაათა მიუტევენს სხუანი ექუსნიცა. **ბა** ვითარცა მიუტევენს, სხუათაცა თაყუანი სცეს, ვითარცა პირველთა მათ, და ვითარცა პირველნი იგი დაამდოვნა იმერთმან, **შანვე** შემდგომნი დაამშჳნა. **შაშინ** მეფემან და ყოველმან კრებულმან ჴმა ყვეს ღალადებით ღმერთისა მიმართ და თქუეს: «ერთ არს იმერთი **ჩრისტეანეთა**. **ბა** არა არს სხუა იმერთი **შისსა** გარეშე, **ჩომელი** იქმს ესე ვითარსა სასწაულსა». **შაშინ** ჰრწმენა იმერთი მამათა და დედათა და ყრმათა, რიცხვო ათას ხუთასთა კაცთა. **ხოლო** მეფესა დაუკვრდა და თქუა: «დიდ ხარ **ჴენ**, **ოფალო**, რომელი მაღალთა შინა დამკვდრებულ ხარ, და ვერვინ შემძლებელ არს სხუად დაყოფად პირთა ღმერთთასა, გარნა შენ მხოლო იმერთი დიდებული».

IX. **შაშინ** ბრძანა მეფემან **სევეროზ**, რა-

თა წარვიდეს ყოველი იგი თვითოეული თვსთა ადგილთა, და უპყრა ჴელი წმიდასა მონამესა და წარიყვანა მის თანა, რამეთუ დაუკვრდა მას დიდებულებად იმრთისაჲ. **ნა** ვითარცა შევიდა პალატად თვსა, უთხრა ესე **ნასარას** დედოფალსა, ცოლსა თვსსა, დიდებული იგი სასწაული იმრთისაჲ, და გამოცხადებაჲ ძალისა **ჴრისტისისა**, და მოთმინებაჲ მართლისა მის, და შევრდომაჲ მჴეცთაჲ. **ჴითარცა** ესმა ესე დედოფალსა, დაუკვრდა ძალი იგი **ჴრისტისი** და ჰრქუა: «**ჴ** მეფე, ნუ განრისხნები სწრაფით **ჴრისტისმოყუარეთა**, ერთისა სასწაულისა ხოლო კმა ყოფად, არამედ ჭეშმარიტებაჲ იყავნ და არა სახელისდებად ოდენ. **ნუ** ისწრაფი თხოვად სასწაულსა, კმა არს ერთი ხოლო, არამედ საქმჴს სამართალი. **აკუეთუ** არს სახელი, მოიღე, მოიღე ჭეშმარიტებაჲ სულისა სალხინებელი, რათა მიემთხვო უმეტჴსსა სასწაულსა. **სკითხე** და დაიჯერე, რამეთუ რომელმან აღვრასხნა პირსა ლომთასა, მიეც ნეტარებაჲ პირადებად და ღალადებად იმრთისა მიმართ. **ნა** მონასა მას **ჴრისტისსა** კეთილად შეუვრდი, რათა ლოცვა ყოს შენთვს, და იქმნა მონა სულისა **ჩმიდისა**, და იყოს ცხორებაჲ შენი ბრწყინვალედ სიმართლითა». **სრქუა** მეფემან: «ვინაჲ არს სიბრძნჴს სიტყვსა ამის, ანუ სადა ჰპოე ესე ნიჭი?» და უკვრდა მეფესა. **სრქუა** მას დედოფალმან: «ესე სასწაული დაუსაბამოჲსა იმრთისაჲ არს, და არა თუ ყოველთა ქუეყანისა მყოფთა თვითოეულად მიცემულ არს სიბრძნჴს, არამედ რომელთამე უგუნურთაცა მისცემს სიბრძნესა გონიერებად». **სრქუა** მეფემან: «ყოველი ჭეშმარიტი სთქუ».

ხ. შაშინ ჰრქუა წგათანგელუ: «რად არს, რომელი განაშორებს სიბოროტესა კაცისაგან, და რად არს, რომელი დაამტკიცებს წადიერებასა კეთილად?» მიუგო მეფემან და ჰრქუა წმიდასა მონამესა: «**ჴ** კაცო საღმრთოო, ზებუნებაჲ ყოვლისა კაცისაჲ იქმს სასწაულსა. **წნ** განალე საგანძური პირისა შენისაჲ და აღგვაგსენ ჩუენ სასწაულითა იმრთისა შენისაჲთა». **შიუგო წგათანგელუ** და ჰრქუა: «საუნჯე პირისა ჩემისა **ჴრისტჴ** არს. **ნა** რომელიცა გინებს ითხოვე». **სრქუა** მეფემან: «მე რომელი მინებს, სასწაული ესე არს. **ნა** შენ შემძლებელ ხარ სიტყუად და საქმედ?» ჰრქუა **წგათანგელუ:** «სიტყუად თვნიერ საქმისა მკუდარ არს და საქმჴს უსიტყუელად შემძლებელ

არს». **სრქუა** მეფემან: «იყო ვინმე **ზჴ** და ჩამოიჭრა ქუჴ, ან უკუეთუ შემძლებელ ხარ აღდგინებად?» ჰრქუა **წგათანგელუ:** «რომელი იმრთისა მიერ არს, ყოველსა შემძლებელ არს». **სრქუა** მეფემან: «აღდგინებაჲ ახალმომკუდარისაჲ არა საკვრველ არს, რამეთუ სული არსლა გუამსა შინა, და ჰაერისაგან გინა თუ სიფიცხისაგან საღმობისა სული შემოკლდების კაცსა და უტყუ იქმნების, და ვითარცა მკუდარი, უსულო ძენ მრავალ ჟამ. **ნა** მერმე მოიქცის და იქმნის მრთელ, არამედ ესე არს საკვრველ – უკუეთუ ვინმე უსულო აღადგინოს. **შაშინ** ყოველმან დაბადებულმან ირწმუნოს მისი საქმჴ. **წნ** აქა უწინარჴს ოცისა წლისა დაეცა გოდოლი ქალაქსა ჩუენსა და დაიპყრა ქუეშე ოც და ცხრა სული, და მოკლნა მამანი და დედანი და ყრმანი, და მოკუდეს. **ნა** ქუაჲ გოდლისაჲ წარიღეს სხუათა საშწნებელად, და ან შენ მოვედ მას ადგილსა და ილოცე მისა მიმართ, რომელმან ყოველი საიდუმლოჲ შენი იცის. **ნა** შეინიე იმერთი შენი, რომელი აღადგინებს მკუდართა, რათა შეუძლო და აღადგინნე იგინი, რომელნი დაეპყრნეს, და აღმართო გოდოლი იგი, ვითარცა პირველ იყო, მაშინ განვიშორო ურწმუნოებაჲ ჩემი და ვიქმნე მორწმუნე იმრთისა შენისა ცხოველისა ჭეშმარიტად». **შიუგო** მონამემან და ჰრქუა: «შემძლებელ არს იმერთი ჩემი აღმართებად გოდოლისა და აღდგინებად მკუდართა, და ან მე ვხადო სახელსა იმრთისა ჩემისასა». **სრქუა** მეფემან: «უკუეთუ ჰყო ესე და ვიხილო თუალითა ჩემითა, ნახევარი ყოვლისა მეფობისა ჩემისაჲ მიგცე შენ, და უზეშთაჴს მთავართა ჩემთა გყო შენ და ფრად გადიდო შენ, და მიგცე შენ ერნი მრავალნი, და აზნაურ გყო შენ ყოველთა ერთა ზედა და შეგეძინებოდიან შენ ერნი მრავალნი, და საჴელმწიფოსა ჩემსა ვრქუა ესრჴთ, ვითარმედ ყოველნი რომელნი ხართ სამეუფოსა ჩემსა ქუეშე, ას ოთხმოც და ხუთი საყდარი, რომელნი დაიცვენ მცნებათა ჩემთა, ვრქუა ესრჴთ, ვითარმედ ესე არს წინანარმეტყუელი და მოციქული და წმიდაჲ და მართალი მონამჴ». **სრქუა წგათანგელუ:** «**ჴ** მეფე, ნუ შეორგულდები შენ ამისთვს, იმერთმან ჩემმან აღადგინნეს იგინი».

ხი. შაშინ განიხარა **სევეროზ** მეფემან საქმისა ამისთვს და ხილვისა ახლისა, რომელი გამოცხადებად იყო. **შაშინ** წარავლინა

მეფემან კაცი ყოველსა საბრძანებელსა მისსა ჳმობად ესრჳთ: «იმრთისა მიერ გამოჩეული კაცი გამოჩნდა და მრავალთა სასნაულთა იქმს, რამეთუ ინება, რადთა ვცნათ ჩუენ – ჴომელსა უპყრიეს ცაჲ და ქუეყანაჲ. სამწყსოჲსა თჳსისათჳს აღაშჳნა ბაკი, რადთა შეკრიბნეს ცხოვარნი ჴჳსნი პირმეტყუელნი იმერთმან, ჴომელმან შექმნა ცაჲ და დაამტკიცა ქუეყანაჲ და ყოველთა ზედა ჳელმნიფე არს ჴგი. Ⴎნ გაუწყებ თქუენ, კეთილად იწყებს მეცნიერებითა თჳსისა იმრთეებისაჲთა; ჴრისტემან გამოაჩინა **ნგათანგელჳ**, და აჰა ესერა გუახარებს ჩუენ აღმართებასა გოდლისასა, რომელი დაეცა უწინარჳს ოცისა წლისა, და აღდგომასა მკუდართასა, რომელნი მას შინა მოწყუედილ არიან ყოვლითურთ. Ⴎნ ყოველთა, რომელთა გესმეს სიტყუაჲ ესე, წარმოვედით **ნამასკედ**, რადთა იხილოთ დიდებული ესე სასნაული. ნა რომელთა არა ისმინონ, წარვსწყმიდო იგინი ბოროტად. Ⴡოლო რომელი მოვიდეს, იხილოს საკრველი და იცნას იმერთი დამბადებული თჳსი». შაშინ წარავლინნა მჳედარნი ვითარ ათას ორასი კაცი, და წარსცა წიგნები და წარვიდეს ყოველთა ქალაქთა და სოფლებთა, რომელი იყო საჳელმნიფოსა ქუეშე **სევეროს** მეფისასა; რადთა წარუკითხვდენ წიგნებსა მას ყოველსა ერსა. შაშინ მოვიდოდეს ყოველნი ქალაქსა **ნამასკესა**, და ჳმობდა ქადაგი: «თუ რაჟამს გესმეს ბრძანებაჲ მეფისაჲ, ყოველნი მოვედით ერთობით, რადთა იხილოთ სასნაული». შაშინ მოვიდა კრებული დიდძალი, ვითარცა სიმრავლჳ მკალთაჲ ფრიად, და დაფარა პირი ქუეყანისაჲ. ჴითარცა იხილა მეფემან სიმრავლჳ იგი ერისაჲ დიდძალი, ბრძანა, რადთა განყონ ათასეულად და აღრაცხონ. ნა პოეს ათასეული ვითარ ცხრა ასი ათასი, და ოც და ათორმეტი ათასი.

XII. შაშინ ვითარცა ცნა რიცხვ ერისაჲ, ჰრქუა მეფემან **ნგათანგელჳს**: «უკუეთუ გნებაჳს შენ, რადთა სიმრავლჳ ესე ერისაჲ შეიძინო შეილად შენდა, რადთა იყვნენ ნაშობად სარწმუნოებისა შენისა. ჴოცე ან იმრთისა შენისა მიმართ და იქმნას სასნაული». შაშინ აღდგა წმიდაჲ იგი და განმარტნა ჳელნი თჳსნი ჴეცად ყოველთა დამბადებელისა მიმართ ჳემმარტისა იმრთისა და თქუა: «იმერთოცისა და ქუეყანისაო, ყავ სასნაული, რადთა იხილოს ყოველმან ჳორციელმან იმრთეებაჲ

ჴენი, რამეთუ ჴენ ხარ იმერთი მხოლოჲ». ნა ვითარცა აღასრულა ლოცვაჲ თჳსი, შეიძრა მთაჲ იგი და შეძრწუნდა ყოველი პირი ქუეყანისაჲ, ვიდრემდის ყოველი იგი ერი დაეცა პირდაქცევით ქუეყანასა. შაშინ აღემართა გოდოლი იგი ვითარცა პირველ იყო, და განცოცხლდეს და აღდგეს ყოველნი იგი მკუდარნი, რომელნი დაეპყრნეს პირველად გოდოლსა, ლოცვითა წმიდისა მონამისაჲთა, ვითარცა იგი იყვნეს პირველ. ჴითარცა იგი იყო დღეთა **სენექირიმ** მეფისა ჴჳ. ჴაჟამს იგი მეოხ იქმნა და მოივლინა ანგელოზი და მოსრა ას ოთხმეოცი და ჴუთი ათასი კაცი წამსა შინა ერთსა, ეგრჳთვე აქა მოივლინა. **ნგათანგელჳს** სიკეთისათჳს ცხრა ას ოც და ათორმეტი ათასი სული შეეძინა ჴრისტესა. ჴამეთუ **საბრიელ** მთავარანგელოზმან განაპო ქუეყანაჲ და გამოადინნა წყალნი, მდინარჳ დიდი ფრიად, შორის ერსა მას, რადთა ნათელ-ილონ ყოველთა. შაშინ ყოველნი ერთობით აღივსნეს შიშითა და აღიდებდეს იმერთსა, ხოლო ნეტარმან **ნგათანგელჳ** გულის-ხმაყო, ვითარმედ სასნაულად გამოეცა წყალი იგი. ჴაჲთა ღირს იქმნეს წყლითა მით ერი იგი წმიდასა ნათლის-ღებასა, და ყოველთა გულის-ხმა ყვეს ესე.

XIII. შაშინ მოინია ჴეცით ჳმად: «**ნგათანგელჳ**, მონაო ჩემო, უპყარ ჳელი ერსა მაგას და ნათელ ეც მათ სახელითა შამისაჲთა და ძისაჲთა და სულისა წმიდისაჲთა. ჴარნა ხოლო მეფესა ნუ ნათელ სცემ, რამეთუ არა დაიმარხავს ბეჳედსა ნათლის-ღებისასა». შაშინ იწყო ნათლისცემად ერსა მას. ჴითარცა მოვიდა მეფჳ, რადთამცა ნათელ ილო, დააყენა მონამემან, და ჰრქუა: «დამაყენა მე იმერთმან და ვერ ეგების ყოფად, და არცა არს ღონჳ». ჴრქუა მეფემან: «არა მე ვბრძანეა ამის ცხრა ას ოც და ათორმეტისა ათასისა კაცისა მონოდებაჲ, რადთა იხილონ სასნაული? უკუეთუ, რომელთა ესე მე მოუწოდე, არა-მე იყოს ნაწილი მწოდებელისა წოდებულთა თანა ერთისაჲცა? ან უკუე მონოდებულთა მეტი არს მათი პატივი». ჴრქუა წმიდამან **ნგათანგელჳ**: «არა აღმოგიკითხავსა თქუენ: მრავალნი წოდებულ, ხოლო მცირედნი რჩეულ». შაშინ დაიჯერა მეფემან და ნათელ სცა ყოველსა ერსა, მაშინ იქმნა მშჳდობაჲ დიდი სამ წელ.

XIV. Ⴡოლო წელსა მეოთხესა აღიძრა მეფჳ **სევეროს** ჴრისტეანეთა ჴედა და შეიპყრა **ნგა-**

თანგელ და ჰრქუა მას: «პირველ შემგრძნობე შენ მე, ხოლო ან უჩუენო ყოველთა კიდეთა ქუეყანისათა, რაათა ისწავონ ყოველთა, ვითარმედ მეფე ვარ და შენ მე გადიდე». ჰოლო წმიდამან მოწამემან ჰრქუა: «ესე ესრწთ არს, ხოლო ან რადასათვს მიწოდე მე გრძნეულად და მაოცრად?» ჰრქუა მეფემან: «მოვედ და უზორე ღმერთთა, და დაყუდენ!» ჰრქუა **ტგათანგელ**: «ცუდად განიზრახავ ამას, ესე დაჰსნდების, და მე ვერ შემძლებელ ვარ განძარცვად შჯულსა იმრთისასა. წრამედ განმზადებულ ვარ დათმენად ყოველსავე რისხვასა და გულის-წყრომასა მაგას შენსა». შაშინ განრისხნა მეფე და ბრძანა, რაათა შთააგდონ წმიდა იგი სალბობელსა კირისსა ოთხმოც დღე.

XV. შა ცნა ესე დედოფალმან **ჩასარა**, ვითარმედ მეფესა წარწყმედად ნებაჲს **ტგათანგელს**ი. შა მოვიდა და ჰრქუა მეფესა: «განათავისუფლე კაცი ესე მართალი და ნუ დამსვამ მე ქურივად. ჩუუკუე თქუას შენთვს სიტყუად და ცეცხლი გარდამოვარდეს ზეცით და მსწრაფლ დაწუნეს ყოველნი, რომელნი შეაწუხებენ მას». ესე რაჲ ესმა მეფესა, ალიზახა ვითარცა ლომმან და ბრძანა, რაათა შთააგდონ მსწრაფლ საკირესა მას. შა ვითარცა შთააგდეს კირსა ახალსა და ქუად მძიმე დასდევს ზედა მკერდსა მისსა და გარემოს მცველნი დაადგინნა, და ვითარცა ცნა დედოფალმან საქმე ესე, მოვიდა იდუმალ მცველთა მათ თანა, რომელნი სცვდეს, და ჰრქუა მათ: «ნუ გამოაცხადებთ საიდუმლოსა ჩემსა წინაშე მეფისა, რამეთუ მწადის მე ლოცვა იმრთისა მიმართ და ცხორებაჲ ჟამსა ამას კაცისასა ამის თანა; რაათა ვილოცვიდე მახლობელად მისა საპყრობილესა მას, რაათა გამოუცხადოს იმერთმან ძალი ღესი ყოველთა მყოფთა ქუეყანისათა, რომელი ესე უგუნურებაჲ ყო მეფემან, რაათა სრულ იქმნას გულის-თქუმაჲ ჩემი. წრამედ თქუენ დაიდუმეთ». ჰოლო მათ ჰრწმენა და ყვეს, რაჲ იგი ჰრქუა მათ დედოფალმან. შაშინ შეუფემან ცათამან გამოუცხადა საიდუმლოჲ ღესი, რამეთუ ხედვიდეს წმიდათა ანგელოზთა, რომელნი გარდამოვიდოდეს მისა ცხადად.

XVI. შა ვითარცა დასრულდა ოთხმოცი დღე, ჰრქუა მეფემან მათ, რომელნი იგი სცვდეს ადგილსა მას: «რაჲ სასწაული იხილეთ გრძნებისა მისისაჲ, მაცნობეთ მე. ლინა რაჲ

გრძნებაჲ ამას ოთხმოცსა დღესა». ჰრქუეს მცველთა მათ: «პირველსა ხოლო დღესა, ვიდრე უკუანაჲსკნელადმდე, ჟამსა ქათმის ყივილისადმდე, ვიხილენით ცანი განხმულნი და სამნი კაცი სპეტაკითა მოსილნი გარდამოვდიან და მოვიდიან. სირველსა მას აქუნ სასაკუმეველ ბრწყინვალე, და მეორესა ბარძიმი ბრწყინვალე, და მესამესა აქუნ ლაგანი სავსე ღვნითა. ესენი მოვიდიან ადგილსა მას, და აღადგინიან კაცი ესე ღმრთისაჲ, და ესრწთ მისციან და შეაჭამიან ზეცისა საზრდელი იგი, და კუალად იქციან კაცი იგი ცადვე. ესე ჩუენ ვიხილელ მეფე». ღქუა მეფემან: «სამნი იგი კაცი სამნი ღმერთნი არიან, **რმიონ** და **სერაკლე** და **სპოლონ**. ჰრქუეს მსახურთა: «არა ეგრე, უფალო ჩუენო მეფე. **რმიონ** სპილენძი არს, **სერაკლე** კეცი არს, და **სპოლონ** ქუად არს, რომელთა ესე ვხედავთ. წრამედ რომელნი იგი ჩუენ ვიხილენით, საზარელნი და საშინელნი იყვნეს ხილვითა. სირველი იგი სპეტაკ იყო ვითარცა თოვლი და თმაჲ თავისა მისისა ვითარცა მზე ბრწყინვიდა და სამნივე იგი მსგავს იყვნეს ურთიერთას».

შაშინ შეეშინა მეფესა, და მოუწოდა **ტნანია**ს ბრძენსა და ჰრქუა მას, ვითარმედ ესე და ესე იხილეს ყრმათა ჩუენთა. ჰრქუა **ტნანია**: «რომელი ესე იხილეს ყრმათა შენთა, ჰ მეფე, სამი, სამებაჲ არს, ვითარცა იგი ღრისტენენი იტყვან და თაყუანის სცემენ, დიდებული სამებაჲ არს იგი და ყოვლადვე განუყოფელი». ჰრქუა მეფემან: «ბოროტი სიტყუად მითხარ მე ესე!» ჰრქუა **ტნანია**: «ან გამოჩნდეს სიუჟმარე ჩემი, გინა თუ კეთილი შენისა სიბრძნისაჲ, და სცნა». ჰრქუა მეფემან: «სამართალმან ღმრთისამან, ვითარცა კეთილმან სამჭედურმან, ყოველთაგან თევზთა მოინადირის, რომელნი იღვძებენ წყლის-კიდესა, ეგრევე კაცი ესე არს მომნადირებელი». შაშინ ბრძანა, რაათა განაღონ საკირე იგი და გამოიხვან ძუალნი მოწამისანი. შა ვითარცა განაღეს საკირე იგი, იხილეს წმიდა იგი ვითარცა ანგელოზი ღმრთისაჲ, განბრწყინებული სახითა. ჴითარცა ცნეს ყოველთა, ვითარმედ პოვეს ცოცხალი საფლავსა მას შინა, მაშინ მორბოდეს ყოველნი დიდნი და მცირენი კრებული ერისაჲ, რაათა იხილონ დიდებული ესე მოწამე. შაშინ ჳმა ყო **ტნანია** ბრძენმან და თქუა: «გიხაროდენ **ტგათანგელ**, რომელი მოთმინე იქმენ

და მიენდევ ჭრისტესა. **წ** უწყი, ვითარმედ დიდ არს იმერთი შენი!» და დედოფალი მხიარულ იქმნა მართლისა მის მოთმინებასა და ხილვასა.

XVII. **წ**აუკვრდა კუალად მეფესა ფრიად და შეიპყრა მონამჴ ჴელითა და ჰრქუა: «დიდი საკვრველი ჰქმენ!» და შეეშინა თხრობად, რაჲ იგი ეხილვა მსახურთა, არამედ ჰრქუა მას: «მითხარ მე, ვითარ ესოდენტა დღეთა არა მოჴკუედ ტანჯვითა საკირესა მას შინა? – და კუალად ჰრქუა მეფემან, – მითხარ მე, ჴაბუკო, რამეთუ იჴუსა შინა ვარ მე, უკუედ დედაკაცისაგან მოვიდეს ჭრისტჴ და იმერთი ჴორცითა სავსჴ, ვერ შესაძლებელ არს ესე. **წ**ა კუალად სამებად ერთარსებად ჴაბაგებთ იმრთეებასა და ასწავებთ. შიმიე არს ესე სიტყუად. **წ** მითხარ მე, რომელი წერილი იტყვს, ვითარმედ **ძ**ჴ იმრთისაჲ დედაკაცისაგან მოსლვად არს?» ჰრქუა **წ**გათანგელე: «წერილ არს ესე, ვითარმედ: ჟამთა უკუანაჲსკნელთა იშვეს სულისაგან **ჩ**მიდისა **ჩ**ჩული და მშობელმან მისმან მამაკაცი არა იცოდის, და ვერცა ვინ შემძლებელ არს თქუმად ქუეყანასა, ვითარმედ უვის მამაჲ ამას ყრმასა; და კუალად წერილ არს: ესე არს იმერთი და არავინ არს სხუად **შ**ისა გარეშე, პოვა გზად სიმართლისაჲ და მისცა **ს**აკობს, მონასა თვსსა, და ამისა შემდგომად გამოჩნდა ქუეყანასა ზედა და კაცთა თანა აღიზარდა ჩუენისა ცხორებისათჴს». **ს**რქუა მეფემან: «კეთილად სთქუ, უკუეთუ საჩინო არს». **ს**რქუა **წ**გათანგელე: «გამომიცხადე მე და გიჩუენო შენ». **ს**რქუა მეფემან: «უკუეთუ შემძლებელ ხარ, დამარწმუნე ამით, რაჲთა აღივსოს ცაჲ ღრუბლითა და ცროდის წჴმად, რამეთუ ხუთი თთუჴ გარდასრულ არს ზამთრისაგან წელიწადისა და არა მოსრულ არს წჴმად ქუეყანასა ზედა». **ს**რქუა **წ**გათანგელე: «მაცადე მე, რაჲთა ვილოცო იმრთისა ჩემისა მიმართ და იყოს ეგრე». **შ**აშინ ვითარცა ილოცა წმიდამან, მყის აღივსო ცაჲ ღრუბლითა და გარდამოჴდა წჴმად დიდძალი ქუეყანასა ზედა.

XVIII. **წ**აუკვრდა ესე მეფესა და ჰრქუა **წ**გათანგელეს: «გამოგვცხადელა ერთგზის, უკუეთუ იყოს ესრჴთ ან ჴემმარიტად და ნუ გცონის ლოცვად იმრთისა შენისა მიმართ, და განძლიერდი სასწაულითა იმრთისა შენისაჲთა, ვითარცა პირველ ვიხილეთ. **ჩ**ამსა შინა გოდოლი აღმართე და მკუდარნი აღადგინენ

და კუალად კეთილად მოვიდა წჴმად. **წ**წა ყავ ნებაჲ ჩემი და მოუწოდე ცოფთა და პეროვანთაცა და ყრუთა და ბრმათა და ეშმაკეულთა და მკელობელთა და მით გამოვცადო **ჭ**რისტჴ შენი, უკუეთუ განკურნეს წინაშე ჩემსა ესენი ცხადად, და წმიდად განიჴსნენ სენნი მათნი, მე აღვიარო იმერთი შენი და აწვე გეტყვ, ვითარმედ ქუეყანაჲ აღივსოს სარწმუნოებითა **ჭ**რისტჴსითა». **შ**აშინ წმიდამან **წ**გათანგელე ხადა **ა**ფალსა ჩუენსა **ს**ესუ **ჭ**რისტესსა, ვითარცა ეძიებდა მეფჴ და მოუწოდა ვნებულთა მათ. **წ**ა ვითარცა ილოცა წმიდამან მათთჴს, მსწრაფლ განიკურნეს ყოველნი. **შ**აშინ ყოველმან ერმან ჴმა ყვეს ჴმითა დიდითა და თქუეს: «**ქ**ემმარიტსა ვიტყვთ, ვითარმედ არა არს სხუად იმერთი, გარნა **ჭ**რისტჴ იმერთი დიდებული».

XIX. **ქ**ოლო მეფემან უმეტჴსად შესძინა და თქუა კუალად: «მნებაჲს გამოცდაჲ ერთგზისა. **წ**ა ვიყავ მე ბოსტანსა შინა ჩემსა და ვიდოდე, და ვიხილენ ორნი ხენი ვაშლნი გამჴმარნი, და არა გამოელო ნაყოფი. **წ** უკუედ მოხვდე მას ადგილსა და ილოცო და ყონ ხეთა მათ ნაყოფი და ფურცელი». **შ**აშინ წარვიდეს წმიდაჲ იგი, მეფჴ და მთავარნი ადგილსა მას. **წ**ა ვითარცა ყო ლოცვაჲ, მყის ყვეს ხეთა მათ ფურცელი და ყუავილი და ნაყოფი ჟამსა ზამთრისასა. **შ**აშინ თქუა **ს**ევეროზ მეფემან: «კეთილად ვიხილე სასწაული ესე და ზარი დამეცა, რამეთუ თჴნიერ ბუნებისა მოიქცა ბუნებაჲ და უჟამოდ გამოილო ნაყოფი». **შ**აშინ უპყრა მეფემან ჴელი ნეტარსა მას, და წარვიდეს პალატად და უკვრდა ნიჴი ესე იმრთისაჲ.

XX. და ვითარცა წარჴჴდა ხუთი დღჴ, ჰრქუა **ს**ევეროს მეფემან წმიდასა მონამესა: «მე უწყი, ვითარმედ არა არს სხუად იმერთი, გარნა **ს**ესუ **ჭ**რისტჴ. **ქ**ოლო შენ ან წარვედ ქალაქად **წ**ამასკედ და წარიყვანენ ქუეთნი სტრატიოტნი, კაცნი მტკიცენი სარწმუნოებასა, და მივედ და დაარღვევენ ტაძარნი და შემუსრენ და დაღუენენ ყოველნი კერპნი, რომელნი არიან ქალაქსა შინა **წ**ამასკისასა. **წ**იდეებაჲ იმერთსა და მადლი». **შ**აშინ წარვიდა წმიდაჲ იგი დაღუენად, და დაღუენა ყოველნი კერპნი, რომელნი იყვნეს მუნ და იქმნა მჴდობაჲ დიდი და დაყუდნეს ყოველნი **ჭ**რისტეანენი ქალაქსა **წ**ამასკეს და ყოველთა ადგილთა. **შ**ას ჟამსა მეფემან **ს**ევეროს

წარავლინა და მოიყვანა ორნი ეპისკოპოზნი, და აკურთხა წმიდად **ნგათანგელ** ეპისკოპოზად ქალაქსა ზედა **ნამასკოს**. **ქოლო** დედოფალმან **ნასარა** ვითარცა იხილა, რამეთუ **სევეროს** არა შეინყნარა სარწმუნოებად მართალი, სრულიად განეშორა მისგან.

XXI. **ნა** შემდგომად სამისა წლისა მოკუდა მეფე **სევეროზ**, და იპყრა მეფობად **ქორდიონ** ძმის-წულმან მისმან, და ვითარცა შევიდა ქალაქსა **ნამასკეს**, ჯელ ყო, რაათა კუალად აღმართნეს კერპნი, რომელნი დაემჯუნეს წმიდასა **ნგათანგელს** ბრძანებითა **სევეროს** მეფისაჲთა პირველ. **ქოლო** წმიდაჲ ესე მიეგება წინაჲ და ჰრქუა მას: «დასცხერ შტნებისაგან კერპთა ტაძრისა, რაათა არა წარსწყმდე!» ჰრქუა **ქორდიონ**: «ვერ შემძლებელ ხარ დაყენებად ჩემდა, ვითარცა დააყენე მეფე **სევეროს** ძლით, რამეთუ შობილი ვარ მე ძირისაგან ნათესავთა ჩემთაჲსა!» და ბრძანა, რაათა მსწრაფლ მოვიდეს წინაშე დალიჭსა მისსა. **ნა** ვითარცა წარდგა წმიდაჲ იგი, ჰრქუა მას **ქორდიონ**: «უგე ღმერთთა, ჰ წარწყმედულო და ცნობაუგუნურო! ჭეშმარიტად ძალმან **წმინდისმან**, ვერ განერე ჯელთა ჩემთაგან ცოცხალი, არამედ მწრაფლ ვბრძანო და გხუეტდენ უწყალოდ ფუცხითა». **წითარცა** იხილა წმიდამან, ვითარმედ შესთქრა მძლავრი იგი, მოთმინე იქმნა წმიდაჲ იგი ფრიად. **ნა** მრავალი სატანჯველი არა სარგებელ ეყო მეფესა, და უკუანაჲსკნელ ბრძანა, რაათა მახვლითა აღასრულონ წმიდაჲ იგი. **შაშინ** შეიპყრეს წმიდაჲ იგი მსახურთა მეფისათა და

წარიყვანეს ადგილსა, რომელ ენება **აფალსა**, და მუნ აღასრულეს წამებაჲ მისი.

XXII. **წყო** ვინმე კაცი, რომელსა ერქუა **წვლონიო**, ერთი მჯედართაგანი, მთავარი ქალაქისა **ნამასკისაჲ**, და ედგა მას აგარაკი მცირე მახლობელად ქალაქსა მას აღმოსავალით კერძო, ვითარ ნახევარ უტევან. **შუნ** მიიყვანეს წმიდაჲ იგი, მაშინ წმიდამან მოიდრიკნა მუჟლნი თჳსნი და ილოცა ღმრთისა მიმართ. **ნა** მოინია მისა ჯმაჲ და ჰრქუა: «**ნგათანგელე**, ჰ მონაო ხემო, ამიერითგან არღარა იყოს სახელი შენი **ნგათანგელე**, არამედ გენოდოს **ნგათონ-ანგელოზ**, ამიერითგან გუამი შენი იყოს შესავედრებელ და სარგებელ ყოველთა კიდეთა ქუეყანისათა. **ნა** ყოველნი რომელნი ხადოდიან სახელსა შენსა, მეოხ ეყავ მათ ყოველთა სენთა და საუკუნესა მას ყოველნი ცოდვანი მიეტევნენ, ხოლო ან შენ მიგიყვანო კრებულსა მას თანა წინაწარმეტყუელთასა და საყდარსა მოციქულთასა, რაათა იდიდო». **ნა** შემდგომად ჯმისა ამის იმრთისა მიერ, შეჰვედრა სული თჳსი მახვლისა მიერ მშკდობით ჯელთა **ნამბადებელისა** თჳსისათა.

წნამა წმიდაჲ **ნგათონ-ანგელოზ** თთუესა ფეხერვალსა თ:-სა, მეფობასა **ქორდიონ** უმჯულოდსასა, ხოლო ჩუენ ზედა მეუფებასა **აფლისა** და იმრთისა ჩუენისა **წესუ ჴრისტისსა**, **ქომლისა** არს დიდებაჲ და **ქომელსა** ჰშუენის პატივი და თაყუანის-ცემაჲ **შამისა** თანა სულით **წმიდითურთ**, ან და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

